

๑๕๗

รวมนิยาย ๒๕ เรื่อง ๒๐/๖

งูยวนกวดงู

ว. วนิชลักษณ์

อรยานีหยิบตุ้มหูไข่มุกขึ้นมาประดับหู มองเงาในกระจกอีกครั้ง

หญิงในชุดดำล้วนที่มองตบออกมาจากกระจกเงายังไม่มีร่องรอยสักนิดว่าหมายเลขห้าสิบกำลังมาเดินและอยู่ริมรั้ว คนไม่รู้จึกอาจนึกว่าตัวเลขไม่ถึง ๔๐ ด้วยซ้ำ ผิวตั้งแต่หน้าผากกลมมนจนถึงปลายคางเรียวยังคงเนียนนวล ใต้ดวงตาและปลายหางตาเรียบสนิท ไม่ต้องพึ่งศัลยกรรม เช่นเดียวกับริมฝีปากเหมือนกลีบดอกไม้เต็มอ้อมสามกลีบสีชมพูเรียงประสานกัน

ความสดใสที่เห็น ทำให้เจ้าตัวอดไม่ได้ที่จะมองหาร่องรอยของแม่มาย ผู้ระทมทุกข์ อย่างน้อย ถึงไม่มีดวงตาแดงช้ำ สีหน้าก็ควรหม่นหมอง แหวดตา เชื่องซึม สะท้อนความว่าเหวที่ตัวเองต้องเผชิญต่อไปภายหน้า

โธ่เอ๊ย! ไม่ยกเจอ

ดวงหน้าและประกายตาดูเป็นปกติเสียจนเธอนึกอยากเหมิตครีมสักอย่าง มาช่วยกลบร่องรอยแซมขึ้นที่เห็นให้มิด แล้วเพิ่มริ้วรอยหม่นหมองลงให้เหมาะสมกับโอกาส แม้ว่าลดสีบนกลีบปากให้เหลือเพียงสีเนื้ออมชมพูบางๆ มันก็ไม่ได้ช่วยให้เธอดูซีดเซียวเท่าที่ควรจนแล้วจนวนรด

อรยานีหมุนตัวดูเรือนร่าง ชุดดำเข้ารูปมองเห็นทรวดทรงเพรียวบางลงกว่าเก่าเล็กน้อย เอาละใช้ได้! เผื่อจะมีคนคิดว่าเธอผอมลงเพราะตรอมใจมาตั้งแต่สามปีเลย และยังทำใจไม่ได้ที่เขาลาจากไป

จากเงาในกระจก หญิงวัยสี่สิบแปดเลื่อนสายตาไปมองภาพในกรอบเงินบนโต๊ะเครื่องแป้ง ภาพถ่ายสีสันจางลงไปบ้างแล้ว แสดงอายุเก่าแก่ยี่สิบปีปลายๆ

แต่ก็ยังเห็นชัดถึงรอยยิ้มอímเอิบบอกความภูมิใจของเจ้าปาว แขนเขาสอดประสานกับเจ้าสาวหน้าใสอ่อนในชุดลูกไม้ขาว

“พี่ติน” อรยานีเรียกชื่อน้อยอยู่ในใจ เธอเคยชินกับพูดในใจมากกว่าพูดดังๆ ออกมาให้ใครได้ยิน “ในที่สุดมันก็มาถึงวันจบจนได้ เร็วกว่าที่อรคิดมาก”

ภาคินยังคงไม่รู้ ยิ้มน้อยๆ ของเขาเหมือนจะตอบว่า

‘เธอจะทำอะไรก็เรื่องของเธอ พี่ไม่มีบทบาทในชีวิตเธอต่อไปอีกแล้ว’

จริงซี พร้อมกับประตูปานที่ชื่อ ‘ภาคิน’ ปิดลงไปตลอดกาล หน้าต่างบานที่ชื่อ ‘อิสระ’ ก็เริ่มเปิดออกที่ละบาน...ทีละบาน ความจริงมันควรจะเปิดมาได้หลายปีแล้ว เมื่อภาคินเริ่มถอยห่างออกจากชีวิตของเธอ เพียงแต่เขาทำได้แบบเนียนจนเธอไม่รู้ตัวจากเหล่า

เธอยังหลงตั้งใจจะทำหน้าที่เมียและแม่ที่สมบูรณ์แบบ อย่างที่ผู้หญิงสถานภาพเดียวกับเธอยึดมั่นกันจนเป็นเรื่องธรรมดา

“ลูกและเมียคือทุกสิ่งทุกอย่างของพี่ ถ้าไม่มีเธอกับลูกเป็นกำลังใจ พี่ก็คงมาไม่ได้ถึงวันนี้”

ภาคินเป็นคนอารมณ์ดี เขาไม่เคยพูดมากน้ำท่วมทุ่ง แต่พูดขึ้นมาแต่ละครั้งไม่ว่าญาติพี่น้องในสกุลธาวาภา หรือพนักงานบริษัท ล้วนแต่ต้องยอมสยบให้กับคำเจรจา จะว่าพวกนั้นกลัวจนหือไม่ขึ้นก็ไม่ใช่ เอาเป็นว่าวิธีพูดของเขาทำให้ทุกคน ‘ไปไม่ถูก’ ต้องยอมรับข้อเสนอของเขาโดยไม่รู้ตัวเสียด้วยซ้ำว่าตัวเองถูกต้อนเข้ามาแล้วถูกตรึงอยู่ในมุมนั้นต่อมาอีกยาวนาน จนกว่าเมื่อไรภาคินต้องการให้ออกไปพ้นๆ นั้นแหละ เขาถึงจะใช้คำพูดใหม่ เปิดทางให้ออกไปได้โดยเจ้าตัวคนนั้นเองก็ทำรู้ไม่ว่าเป็นฝ่ายถูกเลือกไล่ไล่ส่งให้ออกไป

อรยานีเองก็เป็นคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่ในมุม มีข้อพิเศชอยู่หน่อยตรงที่ภาคินจบบมนี้ด้วยสีชมพู และส่งตุ๊กตาให้เธอเล่นสองตัวชื่อเพชรร้อยกับพลอยรุ่ง ในเมื่อลูกเป็นชีวิตจิตใจของเธอ ครอบครัวจึงสมบูรณ์แบบในความรู้สึกของอรยานี

ภาคินไม่เดือดร้อนที่ไม่มีลูกชาย แม้ว่าญาติไร่หัวคิดบางคนเคยเหย้าเขาว่า

“คินน่าจะมีลูกชายสักคนเอาไว้ช่วยกิจการพ่อ มีแต่ลูกสาวทั้งสองคน

น่าเสียดาย”

ภาคินยิ้มน้อยๆ ตอบอย่างไม่เดือดร้อนว่า

“เด็กเดี๋ยวนี้พอโตขึ้นเขาก็เลือกเพศกันเองแล้วครับพี่ ผมเลยถือว่า
มีลูกชายหรือลูกสาวก็เท่ากัน”

อีกฝ่ายหนึ่งตามยุคสมัยไม่ทันว่าน้องชายหมายถึงอะไร ได้แต่กะพริบตา
ปริบๆ ส่วนอรยานี้ได้แต่กลืนยิ้ม เพราะเธอเห็นลูกชายคนเดียวของบ้านนี้มา
ตั้งแต่เด็กจนเป็นหนุ่ม ยามพันสายตาพ่อแม่ ท่าที่เจี๊ยบๆ ขรึมๆ ก็เปลี่ยนเป็น
จริตจะก้านไหวพรวายิ่งกว่าหญิงสาวเสียอีก

นอกจากเรื่องหยุมหยิมเล็กๆ น้อยๆ จากญาติฝ่ายเขาบ้าง ฝ่ายเธอบ้าง
อรยานี้ก็อยู่มาอย่างสงบที่สุดเท่าที่จะเป็นได้ เธอไม่เคยเรียกร้องให้สามีมีเวลาให้
ลูกเมียมากกว่านี้ ภรรยานักธุรกิจคนไหนๆ ก็ต้องยอมรับความจริง ว่าเงินทอง
ไหลมาเทมาได้ก็ต้องอาศัยการทุ่มเทกับงาน ถ้ายืดเวลาจากวันละยี่สิบสี่ชั่วโมง
เป็นสี่สิบแปดชั่วโมงได้ภาคินก็คงทำไปนานแล้ว ไม่ว่าจะแลกด้วยเงินกี่สิบล้าน
ก็ตาม

ครอบครัวของอรยานี้จึงได้ชื่อว่าเป็น ‘ครอบครัวตัวอย่าง’ ในสายตาของ
ญาติๆ และเพื่อนฝูง ทำให้เกิดคำชม – ไม่ว่าด้วยจริงใจหรือประชดประชันตามมา

“แหม! พี่อ ใครมันจะดวงดีอย่างพี่ละ ผัวก็ดี ลูกก็น่ารัก สบายเป็น
คุณนายชะชาติหนึ่ง”

นี่คือความเห็นของน้องสาว ส่วนพี่สาวบอกว่า

“เธอมันโชคดี ไม่ต้องทำงานงกๆ อย่างฉัน ผัวก็หาไม่ได้ ผู้หญิงเราต่อให้
เก่งยังไ้ก็สู้หาผัวรวยไม่ได้ สบายไปแปดอย่าง”

ที่จริงพี่สาวกับน้องสาวของเธอก็ไม่ได้มีชีวิตลำบากลำบาก พี่สาวทำงาน
ธนาคาร มีตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการฝ่าย เงินเดือนดี มีกินมีใช้อย่างสบาย
ส่วนน้องสาวสมรสไปกับนายทหาร ติดตามสามีไปอยู่ต่างจังหวัดตั้งแต่แต่งงาน
ใหม่ๆ จนเดี๋ยวนี้สามีเป็นนายพล มีตำแหน่งงานในกรุงเทพฯ หล่อนก็ตามกลับ
มาอยู่ในฐานะคุณนาย ไม่เคยต้องทำงานเลี้ยงตัวเอง

“จะไปอยู่เมืองนอกก็ไปได้ เหมือนไปหัวหินพัทยา” พี่สาวน้องสาว

พร้อมใจกันออกปาก ลงท้ายด้วยเปรียบเทียบกับตัวเองตามเคย “ไม่เหมือน
ไอ้เรา ถ้าไม่ไปประชุมหรือดูงาน ก็ไปได้แต่ทัวร์ ไม่กี่วัน”

คำว่า “อยู่เมืองนอก” ที่ถูกยกมาเหินแสม เกิดจากเพชรร้อยกับพลอยรุ่ง
เติบโตมาถึงวัยที่จะต้องจากบ้านไปเรียนต่างแดน ภาคินเป็นคนวางแผนอนาคตให้
ลูกสาวว่า

“ให้ไปเรียนเอาปริญญาตรีที่เมืองนอก จะได้เก่งทั้งวิชาทั้งภาษา แล้วค่อย
มาเรียนโทเมืองไทย เอาสังคมเพื่อนฝูง”

เพชรร้อยเลือกไปอังกฤษเมื่อจบมัธยมปลาย พ่อเช่าแฟลตอย่างดีให้
ลูกสาวคนโตในลอนดอน ต่อมา เมื่อพลอยรุ่งเรียนจบมัธยมอีกคน ไปเรียนต่อ
ที่แคลิฟอร์เนีย พ่อก็เช่าอพาร์ทเมนต์ในย่านคนฐานะดีให้ลูกสาวคนเล็กตามความ
ประสงค์ของหล่อน ส่วนแม่ไปอยู่เป็นเพื่อน ทำหน้าที่แม่บ้าน สลับกันไปมา
ในสองประเทศ

พ่อเป็นคนวางแผนให้อีกว่า

“ให้แม่ไปพักด้วยปีละหลาย ๆ เดือน แม่จะได้ไปเปิดหูเปิดตา ไม่งั้นลูก
ไปเรียนต่อ แม่เขาก็เหงาอยู่กับบ้านคนเดียว ส่วนพ่อ ว่างเมื่อไหร่พ่อจะไปหา
จนใจว่างงานเยอะ ไม่งั้นจะไปเยี่ยมบ่อยกว่านี้”

ลูกสาววัยรุ่นสองคนไม่ขัดข้องที่แม่ไปอยู่ด้วย เพราะเท่ากับมีแม่บ้านและ
แม่ครัวพร้อมกันในคนเดียว ภาระด้านนี้ทำให้อรยานี้ไม่มีเวลาจะนึกถึงเรื่องอื่น
แค่ทำงานบ้านกับทำกับข้าว วันๆ ก็หมดเวลาแล้ว นอกจากนี้เธอยังต้องรับมือกับ
ปัญหาเรื่องนั้นบ้างเรื่องนี้บ้างที่ลูกก่อ หมดเรื่องของคนโตก็ถึงเรื่องของคนเล็ก
เธอต้องนั่งเครื่องบินไปกลับระหว่างสองประเทศจนแทบจะหลับตาเดินที่สนามบิน
ได้

เพชรร้อยไปเรียนพักหนึ่งก็โทร.ข้ามทวีปมาบอกพ่อว่าไม่อยากเรียนสาขา
เศรษฐศาสตร์หรือบริหารธุรกิจตามที่พ่อลูกตกลงกันแต่แรก ไม่อยากแม่แต่จะ
เรียนเอาปริญญา แต่อยากเข้าโรงเรียนศิลปะเล็กๆ ซึ่งออกให้แค่ประกาศนียบัตร
สอนวิชาวาดรูปสีน้ำมัน พื้นตึกกระเบื้อง และปั้นเซรามิก สรุปว่าหล่อนมอง
ไม่เห็นทางว่าจะมาบริหารธุรกิจต่อจากพ่อได้ แม่ก็ต้องเป็นกันชนระหว่างพ่อ

กับลูก ให้ลูกสาวได้เรียนตามใจปรารถนา

ส่วนพลอยรุ่ง ได้วิชาจากโรงเรียนภาษาเล็กๆ แห่งหนึ่งในแคลิฟอร์เนีย มีแต่นักเรียนต่างชาติมาเรียน เจ้าตัวเรียนภาษาจบแล้วก็ไปลงเรียนวิชาชีพเล็กๆ น้อยๆ เพราะเห็นว่าเรียนง่าย ครูไม่เข้มงวด วนเวียนเที่ยวข้างเรียนบ้างอยู่ ๓ ปี เพื่อต่อวิชา จนไม่เหลืออะไรให้เรียนอีก หล่อนก็บอกพ่อแม่หน้าตาเฉยว่า

“พลอยไม่อยากเข้ายู. พลอยอยากกลับไปเรียนในบ้านเรามากกว่า”

พ่อเห็นคัดค้านไม่ไหว ก็ตามใจให้กลับบ้าน พลอยรุ่งสอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยนานาชาติในประเทศไทยได้ แต่ก็ลาออกกลางคัน เปลี่ยนที่เรียนไปตามมหาวิทยาลัยต่างๆ ถึง ๓ แห่ง ก็ไม่จบจนแล้วจนรอด ทั้งๆ เรียนผ่านได้สบาย

“ช่วยไม่ได้นี่ มันไม่ใช่วิชาที่พลอยชอบ” หล่อนให้เหตุผลซ้ำๆ ในการเปลี่ยนที่เรียนจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง

ในที่สุด พลอยรุ่งไปหาเรียนด้วยและทำงานด้วยในออสเตรเลีย อยู่ได้ปีกว่าๆ ก็ตัดสินใจกลับบ้าน

“เลิกเรียนแล้ว เบื่อ ไม่รู้จะเรียนไปทำไม”

เพชรร้อยกลับจากอังกฤษมาเปิดแกลเลอรีเล็กๆ อยู่ตรงมุมหลังของบ้าน หล่อนวาดรูปสีน้ำมัน ส่งขายทางอินเทอร์เน็ต ต่อมาก็ดัดแปลงแกลเลอรีเป็นสตูดิโอเล็กๆ รับสอนศิลปะ มีลูกค้ามาเรียนกันราว ๑๐ คน ซึ่งไม่พอค่าใช้จ่าย พ่อจึงโอนเงินปันผลจากหุ้นต่างๆ ที่เขาใส่ชื่อลูกเป็นเจ้าของ ค่าเช่าอาคาร และดอกเบี้ยเงินฝากเข้าบัญชีให้ทุกเดือน

ส่วนพลอยรุ่งเข้าทำงานในบริษัทพ่อ อยู่ฝ่ายการตลาด ได้เงินเดือนเหมือนพนักงานอื่นๆ ไม่มีสิทธิพิเศษเหนือใคร ส่วนทรัพย์สินส่วนของหล่อน พ่อแบ่งไว้ให้เรียบร้อยเป็นเงินก้อนใหญ่ นอกจากนี้ยังมีหุ้นและที่ดินมูลค่ามหาศาลซึ่งหล่อนยังไม่มีสิทธิ์จะต้องจนกว่าพ่อจะสิ้นชีวิตเสียก่อน

อรยานี้เคยถามสามีว่าทำไมแบ่งให้ลูกไม่เหมือนกัน ก็ได้คำตอบว่า

“เด็กมันไม่เหมือนกัน เพชรไม่มีหัวการค้าเอาเสียเลย ขึ้นปล่อยให้หาเงินเอง ก็ไล่กลวงเปล่าๆ ส่วนพลอยมันชอบทำงาน ขึ้นเงินเดือนกับให้โบนัส มันจะดีใจ

ว่าเก่ง ให้เงินฟรีๆลูกคนนี้ไม่ชอบ”

เมื่อพูดถึงลูกแล้ว ภาคินก็วกไปจบที่แม่

“ส่วนเธอ เคยแต่เป็นแม่บ้าน ไม่เคยทำงาน ถ้าพี่ตายเธอจะลำบาก เพราะฉันพี่จะหาเงินไว้ให้มีกินมีใช้สบายๆ อย่าไปลงทุนทำอะไร เธอไม่รู้เท่าทัน เล่ห์เหลี่ยมของคน ถ้าไม่มีพี่คอยคุ้มครอง เธอจะถูกโกงหมดตัว อยู่เฉยๆ ดีแล้ว”

ตอนที่พูดเรื่องนี้ภาคินยังแข็งแรงดี ไม่มีวีแววลักนึกว่าหลังจากนั้นอีก เพียงสองปีกว่าๆเขาจะพบว่าตัวเองเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลือง เจ้าตัวปฏิเสธการบำบัดด้วยคีโม เพราะเห็นว่าเป็นการยืดเวลาทรมานออกไปเท่านั้นเอง จึงใช้เวลาที่ยังแข็งแรงพอจัดการเรื่องทรัพย์สินให้เรียบร้อย ก่อนอาการทรุดหนักเข้าโรงพยาบาล แล้วจากไปในอีกไม่กี่เดือนหลังจากนั้น

งานสวดพระอภิธรรมศพเจ็ดวันผ่านไปแล้ว งานเผาศพก็ผ่านไปแล้ว อัฐิและอังคารก็นำไปโปรยลงน้ำที่ปากอ่าวเมื่อวานนี้เอง วันนี้ถึงวันนัดประชุมญาติและเพื่อนสนิท เรื่องกิจการของบริษัทพลีสโปรดักส์

อรยานี้เดินออกจากห้องนอน เห็นลูกสาวคนโตกำลังก้าวลงบันไดจะลงไปชั้นล่างก็ร้องเรียก

“เพชร รอแม่ด้วย”

เพชรร้อยก็เลยเหลียวมองแล้วหยุดรอ แสงสว่างจากหน้าต่างกระจก สาดส่องกระทบร่างบอบบางในชุดดำล้วน ไร้สีอื่นอันแม้แต่จุดเดียว ทำให้ผิวเจ้าตัวขาวโพลนราวกับหูน้ ผสมลายลงเต็มไหล่ขมดวงหน้าให้ขาวซีดยิ่งขึ้น มีแต่ลิปมันบางๆสีเนื้อเคลือบบนริมฝีปาก มองแทบไม่เห็น

“เพชรไม่สบายหรือเปล่า หน้าซีด” ผู้เป็นแม่เอือกปากอย่างห่วงใย

“เปล่า เพชรไม่ได้เป็นอะไร” ลูกสาวตอบน้อยๆ

“คงเป็นเพราะไม่ได้ทาปาก” แม่ตั้งข้อสังเกตต่อไป

“ทาแล้วค่ะ ลิปมัน” ลูกสาวตอบเสียงอ่อยๆเช่นเดิม

“ดูไม่ออกเลย” แม่เอือกปาก เมื่อไม่เห็นลูกสาวคนเล็กก็ถามต่อ “พลอย ออกมาจากห้องหรือยังจ๊ะ”

“คะ ไปก่อนหน้าแล้ว” ลูกสาวคนโตตอบสั้นๆ เช่นเก่า
แม่อีกเลยหมดคำถาม ได้แต่ควงแขนลูกสาวลงบันไดไปด้วยกัน

บริษัทของภาคินตั้งอยู่หัวมุมซอยริมถนนเก่าแก่เส้นสั้นๆ สายหนึ่งในกรุงเทพฯ เป็นถนนที่ค่อนข้างเงียบ เพราะไม่ใช่เส้นทางผ่านของรถไฟฟ้า อาคารขนาดยักษ์ และศูนย์การค้าก็ยังไม่รูล้ำเข้ามาจนแล้วจนวนวด สองข้างทางมีแต่ตึกแถว สองหรือสามชั้นสลับบ้านเรือนที่อยู่อาศัย บางส่วนดัดแปลงเป็นร้านอาหาร ส่วนใหญ่สร้างมาตั้งแต่ก่อนสงครามโลก

ที่ดินริมถนนและด้านหลังที่ลึกเข้าไปเกือบครึ่งซอยเป็นสมบัติของภาคิน พ่อเขามาซื้อไว้ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองด้วยราคาถูก เพราะผู้คนที่ดินทิ้งเพื่ออพยพหนีภัยระเบิด คนซื้อจึงกว้านซื้อที่ดินแปลงเล็กแปลงน้อยรวมกันเป็นผืนใหญ่ ตรงที่ดินริมถนนด้านหน้า เขาปลูกบ้านไม้สองชั้นหลังใหญ่ไว้ให้ลูกๆ หลานๆ ที่ขึ้นจากภาคินได้มาเรียนต่อในกรุงเทพฯ ได้อยู่อาศัยอยู่ร่วมกัน

เมื่อพ่อถึงแก่กรรม ยกที่ดินผืนนี้ให้ลูกชาย ภาคินจึงรื้อบ้านเก่าออก สร้างตึกหลังใหญ่ไว้อยู่อาศัยเอง มีสนามหญ้าคั่นกลางระหว่างบ้านกับที่ดินด้านติดถนนที่เขาสร้างเป็นอาคารบริษัท

บริษัทเป็นอาคารรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ลักษณะกึ่งอาคารพาณิชย์กึ่งที่พัก ชั้นบนสุดทำเป็นห้องพักให้พนักงานค้างได้ในช่วงงานประด่งเข้ามามากๆ แต่ละชั้นรายรอบด้วยหน้าต่างกระจกตัดแสงสีเข้มทึบ เป็นบริษัทที่ดูเงียบๆ ขรึมๆ เข้ากับบรรยากาศของถนน ด้านหน้ากั้นด้วยรั้วเหล็กโปร่งอีกทีหนึ่ง พร้อมกับป้ายขนาดย่อมๆ บนประตูทางเข้าว่า

‘บริษัทพลีสโปรดักส์ จำกัด’

ในบรรยากาศเงียบๆ ที่พนักงานเองก็เข้าออกที่ทำงานอย่างเงียบๆ เหมือนไม่อยากให้ใครมาสนใจ พลีสโปรดักส์เป็นธุรกิจทำเงินให้เจ้าของอย่างมหาศาล

ภาคินทำธุรกิจหลายอย่าง รวมทั้งเป็นเจ้าของโรงงานหลายแห่งทั้ง

ในประเทศและนอกประเทศ ส่วนใหญ่เขาซื้อมาเพื่อพัฒนาให้ดีขึ้น จากนั้นก็ขายไปเมื่อเห็นว่าได้กำไรพอสมควร แต่ในบรรดาธุรกิจทั้งหมด พลัสโปรดักส์เป็นบริษัทยืนพื้น เขาทำต่อเนื่องมาตั้งแต่หนุ่มๆ ไม่มีความประสงค์จะขายต่อให้ใคร

แม้กับลูกสาวเดินผ่านสนามหญ้าที่คั่นระหว่างบ้านหลังใหญ่กับอาคารไม้ใหญ่รอบบ้านทอดเงาบบ้างแดดมิให้ส่องกระทบผิวกาย แต่ก็ยังเห็นผิวผ่องสว่างมาแต่ไกล ลูกสาวเป็นคนสวยก็จริง แต่เมื่อเทียบกับแม่แล้วหล่อนก็ยังดูจืดในสายตาของผู้ที่มองผ่านหน้าต่างกระจกจากห้องประชุมชั้นสามลงมา

เจ้าของสายตาเป็นชายที่ยากจะคะเนอายุ เรือนร่างสูงเพรียว หน้าอ่อนริมฝีปากบางแดงเรื่อประดับรอยยิ้มอยู่เสมอ จึงทำให้คนโดยมากทายอายุเขาน้อยกว่าจริงไม่ต่ำกว่าสิบปี

สำหรับคนภายนอก เขาคือวิวัฒน์ ธาตวามา หนึ่งในนักธุรกิจของตระกูล แต่สำหรับญาติและเพื่อนฝูง เขาคือ ‘พีวิม’ ของน้องๆ หรือ ‘อาวิม’ ของหลานๆ

เมื่อมองหญิงทั้งสอง ใจก็แวบไปถึงสามสิบปีก่อน วิมเคยมองลงมาจากตึกเรียน เห็นคนที่ เป็นแม่ในวันนี้เมื่อครั้งเป็นน้องใหม่ เดินรวมกลุ่มกับเพื่อนสาว ๆ ผ่านไป เห็นอยู่ไม่กี่ครั้งเขาก็อดรันทดไม่ได้ ไปตามหาเพื่อนชายที่เรียนคณะเดียวกันกับหล่อน เพื่อใช้เป็นสะพานไปทำความรู้จัก

วิมตีสนิทเข้ากลุ่มเด็กสาวได้ตามมุ่งหมาย แต่เวลานั้น หัวใจของหนุ่มวัยสิบแปดยังไม่มั่นคง ไม่มองอะไรไกลเกินกว่าแฟนสาวหมายถึงผู้หญิงที่พร้อมจะไปกับได้ทุกแห่ง ตั้งแต่ดูหนังรอบดึกกันตามลำพัง จนถึงขั้นเข้ามาซุกอยู่ในห้องนอนภายในบ้านที่ลุงสร้างไว้ให้ลูก ๆ หลาน ๆ อยู่เมื่อขึ้นมาเรียนที่กรุงเทพฯ บ้านหลังนี้ไม่มีผู้ใหญ่ควบคุม มีแต่ลูกจ้างสามสี่คนคอยรับใช้ ดังนั้นถ้าวิมจะเอาผู้หญิงเข้ามาค้างคืนก็ทำได้โดยไม่มีใครห้ามปราม

อรยานีเป็นเด็กสาวน่ารัก นิสัยน่ารักก็จริง แต่หล่อนอยู่ในสายตาของพ่อแม่ ข้าเมื่อมีเพื่อนชายก็คบเพียงแคเพื่อน ไม่เกินเลยมากไปกว่านั้น รู้จักกันลึกพักวิมก็ตระหนักว่าเด็กดีอย่างหล่อนเป็นได้เพียงเพื่อนหญิง ไร่ประโยชน์ที่จะทุ่มเทเวลาเพื่อหวังสานสัมพันธ์มากกว่านั้น

‘ยังงี้ก็ไม่ได้แถมวะ เค้าไม่ยอม จีบไปก็หัวเปล่า’ เขาบอกตัวเองเมื่อค่อยๆ ถอยห่างออกมา

วิมไม่ได้ตรอนอรยานี ในเมื่อนิสัยด้านอื่นๆ ก็ยังเป็นที่ถูกใจเขา อย่างน้อยหล่อนก็ไม่ใช่คนเจ้าแง่แสนงอน ไม่เคยเรียกร้องให้เขาทำโน่นทำนี่ให้จนน่าระอา เมื่อถึงวันเกิดอายุครบ ๑๙ เขาจัดปาร์ตี้เฮฮาที่บ้าน ก็ชวนอรยานีมาร่วมงานด้วย พร้อมกับเพื่อนชายหญิงอื่นๆ อีกเป็นโขยง

ในช่วงนั้นเอง ภาคินขึ้นจากบ้านทางภาคใต้เพื่อมาจ่ายเงินเดือนลูกจ้างและทำธุระอื่นๆ ในกรุงเทพฯ พอดี

ภาคินอายุย่าง ๓๐ อยู่ในวัยหนุ่มเต็มตัว แต่ในสายตาวิม ลูกพี่ลูกน้องวัย ๑๙ พี่ชายลูกลุงเป็นผู้ใหญ่เกือบจะกลางคนอยู่รอมร่อ เขาจึงไม่คิดอะไรมากเมื่อแนะนำญาติชายให้รู้จักเพื่อนหญิง

“พี่คินอะ เพื่อนผมชื่อฮันนี่”

สาวน้อยก็ยกมือไหว้ พุดเสียงใสอย่างเด็กช่างพูด แต่ก็เรียบร้อยอย่างเด็กพูดกับผู้ใหญ่

“อย่าไปเชื่อวิมคะ ฮันนี่ฮันนี่อะไร ชั้นไม่ใช่ฝรั่งนะจ๊ะ” หล่อนหันไปค้อนเพื่อนชาย ก่อนหันมาอธิบายว่า “วิมชอบตั้งชื่อใหม่ให้เพื่อนๆ อยู่เรื่อย หนูชื่ออรยานีคะพี่คิน เรียกอกรก็ได้คะ ลั่นๆ”

ภาคินยิ้ม มองสาวน้อยด้วยสายตาผู้ใหญ่มองเด็ก แต่เมื่อมองซ้ำ ความสนใจก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้นทีละน้อย

“อ้าว! ไม่ใช่หรือครับ หน้าเหมือนฝรั่งจนพี่นึกว่าลูกครึ่ง”

อรยานีขาวจนออกชมพู เส้นผมอ่อนเป็นขอธรรมชาติสีน้ำตาลเข้มเหลือบดำ รับกับดวงตากลมใสสีน้ำผึ้ง ส่องประกายเหมือนมณีในแสงแดด คนจึงมักนึกว่าหล่อนมีเลือดผสมตะวันตก แต่เมื่อเพ่งพิศจริงๆ ภาคินพบว่าโครงหน้าหล่อนเป็นไทยๆ นี่เอง หน้าอím จมูกไม่โด่งแบบฝรั่ง ส่วนน้าดูอีกอย่างคือผิวใสจนเห็นแก้มแดงจัดเมื่อหล่อนตื่นเต้นหรือเขินอาย

“ไทยคะ เผลอๆ มีเลือดจีนด้วยคะ” หล่อนตอบปนหัวเราะอย่างเห็นเป็นเรื่องขำ

ภาคินลองมองเด็กสาวอีกครั้ง เด็กคนนี้ดู ‘สด’ และเปล่งปลั่งไปทุกส่วน ความคิดแวบกลับไปถึงครั้งไปพักอยู่บ้านเพื่อนในชนบทอังกฤษ มองจากหน้าต่างห้องนอนลงมาที่กำแพงสวนเห็นลูกพีชห้อยระย้าลงมาจากกิ่ง ซีกหนึ่งเป็นสีนวล อีกซีกที่หันออกมาข้างนอกบ่มด้วยแดดฤดูร้อนเป็นสีกุหลาบสด มันสุกปลั่งเต็มที่ ล่อตาลูกให้เอื้อมเด็ดไปชิมเสียเดี๋ยวนี้ อรยานี้มีลักษณะชวนเชิญเหมือนลูกพีชที่เขาเคยเห็นไม่มีผิด

เขาสั่งเกตว่า ทั้งๆที่เด็กสาวดูน่าสนใจกว่าเพื่อนสาวคนอื่นๆ ญาติพี่น้องของเขากลับเฉยๆ แม้พูดเล่นหัวเย้าแหย่ด้วย แต่แววตาก็มองกระตือรือร้นหรือสนใจเป็นพิเศษ

เขาจึงถามวิม เมื่อมีโอกาสแวบมาพูดกันสองคนข้างบนตัวบ้าน

“เด็กแก้มแดงที่ชื่ออรนะ น่ากินเหมือนลูกพีช แก่ไม่คิดจะจีบเขาหรอกหรื”

วิมหัวเราะขำคำเปรียบเทียบ นึกว่าอีกฝ่ายพูดเล่น ก็พลอยผสมโรงไปด้วย

“ลูกพีช อ๊ะ! ลูกท้อไซ้ไหมพี จีบไปก็ท้อสมชื่อ จีบหาอะไร”

“อ้าว! แปลว่าแกท้อไปแล้ว ทำไมล่ะ”

“ไม่ไหวหรอกพีคิน พ่อคุมแจ เลิกเรียนก็กลับบ้าน วันหยุดชวนไปไหนกันสองคนก็ได้ ผู้หญิงอย่างยัยอร วันๆก็วันๆอยู่แค่บ้านกับคณะ เรียนจบก็รอขึ้นคานไปเหอะ”

๒

ภาคินหัวเราะอย่างเห็นเป็นเรื่องขำ แต่แววตาเขาค่อนข้างจริงจัง
วิมมองเห็นแต่ก็ไม่สะกิดใจตามเคย

“แกมันชอบผู้หญิงเรดๆ ฉันไม่เห็นจะดีตรงไหน มันวิ่งมานอนกับเรา
ง่ายๆ มันก็ไปนอนกับคนอื่นง่ายๆ เหมือนกัน”

วิมก็ยังนึกไม่ทันอยู่นั่นเอง กลับนึกรำคาญหน่อยๆ ว่าพี่ชายป็นี่คงเริ่มแก่
แล้ว ถึงชอบสั่งชอบสอนเหมือนลุงบุญชัยผู้เป็นพ่อ มากกว่าเป็นลูก

เขาก็เลยได้กลับไปด้วยเสียงขำๆ ว่า

“ก็ช่างหัวมัน มีคนอื่นไปเร็วๆ ดีซะอีก ผมได้เลิกง่ายๆ ไม่ต้องมาเบื่อกัน”

ภาคินก็เลยไม่พูดเรื่องนี้อีก วิมก็หมดความเอาใจใส่เพียงแค่นี้ เขาไม่ได้
เฉลียวใจว่า ญาติผู้พี่ของเขามองเห็นหลายอย่างจากคำตอบ อย่างน้อยได้คำตอบ
ว่าสาวน้อยหน้าใสคนนั้นเป็นเด็กดี อย่างหาได้ยากในกลุ่มของเพื่อนสาวๆ ของวิม
เมื่อหนุ่มน้อยมองตื้นๆ เพียงว่า อะไรยากก็ไม่เอาดีกว่า ภาคินกลับรู้จักรอจังหวะ
รอเวลาที่ค่อยเห็นยวักยงลงมาได้ เพื่อจะลี้มรสชาติผลไม้หายากชนิดนี้

ในงานวันเกิดวันนั้น วิมสนุกกับเพื่อนๆ จนไม่ทันสังเกตว่าญาติของเขา
ปุสะพานไปถึงอรยานี่ในครั้งหน้าได้สำเร็จ ในตอนแรก สาวน้อยก็ไม่ได้เฉลียวใจ
เพราะชายวัยสามสิบในสายตาหล่อ่นเก๋อบจะเรียกได้ว่าเป็นเพื่อนของพ่อ มากกว่า
เป็นเพื่อนรุ่นเดียวกันอย่างวิม

สิ่งที่อรยานี่ทั้งคือความกว้างขวางของภาคิน ไม่ว่าเอ่ยถึงคนดังคนไหนใน
สังคม พี่ชายของวิมก็รู้จักไปหมด เขาทำได้แม้แต่รับปากว่าจะหาบัตรคอนเสิร์ต

ของนักร้องดังที่สุดในประเทศในตอนนั้นมาให้หล่อนได้ แม้ว่ามันแพงและหายากยิ่งกว่าทองคำก็ตาม

“อรไปถึงวันแรกนะคะ ยังไม่ทัน บัตรหมดตั้งแต่เช้า เสียตายจัง”

คอนเสิร์ตในยุคนั้นเป็นการแสดงที่ใครๆ เหน่ วึ่งเต้นจ้องกันสุดฤทธิ์สุดเดช แม้แต่วิมเองก็ยังจ้องไม่ทันคนอื่น ส่วนภาคินตอบยิ้มๆ อย่างไม่เห็นว่าเป็นต้นตอ

“พี่คินจะหามาให้สองใบ อรชวนเพื่อนไปดูได้หนึ่งคนนะครับ ขอเบอร์โทรศัพท์ของอรด้วย อย่างช้าะรีนนี้ พี่จะโทร.ไปบอก”

เป็นอันว่าเขาได้หมายเลขโทรศัพท์บ้านของหล่อนมาสมใจ

ความจริงภาคินวางแผนไว้แล้วว่า ต้องหาบัตรคอนเสิร์ตมา ๓ ใบ

เขารู้ว่าถ้าชวนไปดูกันสองต่อสองทั้งๆ เพิ่งรู้จักกัน อรยานีอาจไม่ยอม เพราะเป็นการแสดงรอบค่า กว่าจะเลิกก็ดึกมาก เขาก็เลยเพื่อให้หล่อนชวนเพื่อนไปด้วย แต่ไม่กระโดดกระตาคว่าเขาก็จะไปด้วยเหมือนกัน ทั้งๆ ใจเขาไม่สนใจคอนเสิร์ตสำหรับวัยรุ่นแม่แต่น้อย

อรยานีตื่นเต้นจนออกนอกหน้า เมื่อเขาโทร.ไปบอกว่าหาบัตรฟรีให้ได้จริงๆ

เพื่อนที่สาวน้อยเลือกชวนไปด้วยคือวิม หล่อนบอกเพื่อนชายว่าในเมื่อพี่ชายเขาหามาให้หล่อนได้ หล่อนก็ควรชวนน้องชายไปเป็นเพื่อน เป็นการตอบแทนบุญคุณทางอ้อม ดีกว่าเอาบัตรไปให้เพื่อนคนอื่นที่ไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรด้วย

วิมยังจำความเขลาในครั้งนั้นได้จนบัดนี้ เมื่อเขาถามหล่อนอย่างดีใจที่หล่อนตกลงไปเที่ยวตอนค่ำคืนกับเขาเป็นครั้งแรก

“อรไปกลับยังงั้ กลับตั้งเที่ยงคืน วิมมารับแล้วพากลับไปส่งที่บ้านให้นะฮะ”

“เรื่องนั้น ย.ท. อย่าห่วง พ่อจะไปส่งแล้วรับกลับ ไปดึกๆ พ่อไม่ให้เรา

กลับกับเพื่อนอยู่แล้ว”

หัวใจที่กระปรี้กระเปร่าด้วยความหวังยุบแฟบลงทันที

‘วะ! พ่อตามคุณทุกกระดิก งั้นถ้าชวนไปแวะที่บ้าน ก็ไม่มีทางนะซีว้าย’

เมื่อรู้ว่าไม่มีโอกาส ความแข็งทำให้เขาตัดสินใจบายเบี่ยง บอกว่าต้องไปตรวจปฏิบัติหน้าก่อนว่าติดงานอะไรหรือไม่ จากนั้นก็โทร.กลับไปปฏิเสธ อ้างว่าติดธุระสำคัญในวันงานพอดี น้ำเสียงผิดหวังของอรยานีทำให้เขานึกสงสารขึ้นมานิดหน่อย เกือบจะเปลี่ยนใจเสียแล้ว แต่แล้วก็บอกตัวเองว่า

‘มันก็แค่นั้นละ ถ้าไปแล้วอะไรดีมีอีกกลับมาั้ง ก็ค่อยนำไปหน่อย’

นวนนึกถึงความคิดในช่วงนั้น วิมก็อยากเอาหัวโขกฝาแรงๆ หลายที เขามัวแต่วัดความหมายของผู้หญิงด้วยเรื่องเดียว คือเมื่อไรจะ ‘พิน’ ได้สักที ไม่ได้คิดว่าพวกหล่อนมีคุณค่าใดๆ มากกว่าความสาวที่เขาอยากรู้อรรถาธิ ความเขลาในเรื่องนี้ทำให้เขาพลั้งเผลอเข้าไปใกล้ญาติหนุ่มๆ โดยไม่รู้ตัวเลยสักนิดเดียว

คอนเสิร์ตครั้งนั้นอรยานีชวนเพื่อนคนไหนไปด้วย วิมไม่ได้สนใจจะจดจำมารู้ทีหลังว่ามันเป็นจุดเริ่มต้นมิตรภาพกระชับแน่นระหว่างญาติผู้พี่ของเขากับสาวน้อย

ภาคินไม่ใจร้อนเหมือนเขา ตรงกันข้าม เมื่อเริ่มเล็งสาวน้อยคนนี้ เขาค่อยๆ คืบไปที่ละขั้นอย่างไม่รีบร้อน วางตัวเป็นพี่ชายคนโตกับน้องสาวคนเล็ก เพราะเขาดูออกว่าหล่อนไม่ได้มองเขาอย่างหญิงสาวมองชายหนุ่ม พร้อมกันนั้นก็ใช้เป็นสะพานสร้างความใกล้ชิดมากกว่าผู้ชายอื่นๆ ไปด้วย

วิธีกันหนุ่มอื่นๆ ออกไปก็แนบเนียนพอใช้ คือวางตัวเป็นที่ปรึกษาให้หล่อนสารพัดเรื่อง ตั้งแต่เรื่องเรียนไปจนเรื่องหัวใจ เพราะเขารู้ว่าในวัยนี้ เขาไม่อาจไปร่วมกลุ่มเฮฮากับหล่อนได้อย่างเพื่อนวัยเดียวกัน แต่เพื่อนพวกนั้นก็ไม่สามารถเป็นที่รับทุกข์บรรเทาของหล่อนได้อย่างที่เขาเป็น

เขายอมเสียค่าโทรศัพท์ทางไกลจากภาคใต้โทร.มาหาหล่อนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อพูดคุยกันนานๆ ครั้งละเป็นชั่วโมง เมื่อขึ้นจากภาคใต้ก็ไม่เคยลืมที่จะมาเยี่ยมเยียนหล่อนพร้อมด้วยของฝาก ไม่ใช่สำหรับหล่อนคนเดียว แต่เพื่อแม่พี่น้องหล่อนด้วย

ภาพลักษณ์ที่ภาคินหันด้านเด่นให้พ่อแม่ของอรยานีเห็นคือ ฐานะการงานมั่นคง วางตัวสุ่มน้าเชื่อถือ เป็นภาพงดงามพอจะทำให้คนทั้งสองไว้วางใจ พ่อยังมีท่าทีไว้ใจอยู่บ้างตามประสาชาย ผิดกับแม่ซึ่งชื่นชมชายหนุ่มอย่างออกนอกหน้านอกตา เมื่อรู้แน่ว่าเขาเป็นลูกเศรษฐี จบการศึกษาจากต่างประเทศ และข้อสำคัญยังโสดอีกด้วย

เมื่อแม่เป็นกองเชียร์ ลูกสาวหรือจะไม่โอ้อ่อนตาม หลังจากภาคินเดินเข้าออกบ้านนี้อยู่หนึ่งปีกว่า วิกก็พบว่าอรยานีเห็นห่างออกไปจากแวดวงเพื่อนกลุ่มเดียวกันอย่างเมื่อก่อน แต่เขาก็ไม่เฉลียวใจว่าเป็นเพราะหล่อนเอาเวลาว่างไปให้ใครคนหนึ่ง จนไม่เหลือเนื้อที่ให้เพื่อนเก่าอีก

อรยานีเป็นเด็กเรียนได้คะแนนปานกลาง ไม่ถึงกับโดดเด่น แต่ก็สอบผ่านปี ๑ และปี ๒ มาได้โดยไม่มีปัญหา

ปัญหาเกิดขึ้นเมื่ออยู่ปี ๓ หล่อนเกิดพลาดพลั้งไปได้ F ในวิชาบังคับเข้าวิชาหนึ่ง และเป็นวิชาต่อเนื่องอีกด้วย ทำให้ไม่สามารถเรียนจบใน ๔ ปีอย่างเพื่อนๆ ต้องเรียนปีที่ ๕ อยู่โดดเดี่ยวคนเดียว

สาวน้อยเกิดความท้อใจ ไม่อยากจะเรียนต่อ เมื่อปรึกษาพี่คิน ผู้กลายเป็นคนรู้ใจไปแล้วในตอนนั้น เขาก็ตอบหล่อนว่า

“ไม่อยากจะเรียนก็ลาออกมาแต่งงานกับพี่ ปริญญาไม่จำเป็นสำหรับอรอยู่แล้ว พี่ไม่อยากจะอึดตั้งแต่ ๒ ปี”

พ่อกับแม่เถียงกันอยู่หลายวัน เรื่องลูกสาวควรจะเรียนต่อเพื่อเอาปริญญา หรือว่าทิ้งการเรียนไปเลยเพื่อเข้าสู่ประตูด่านกับเศรษฐีหนุ่ม พ่อเห็นว่าอรยานีควรเรียนให้จบ เพื่ออนาคตอันไม่แน่นอน แต่แม่ซึ่งมีเสียงดังกว่าเมื่อเกี่ยวกับเรื่องในบ้าน ยืนยันว่า

“เรียนจบออกมาก็แค่นั้น ได้เงินเดือนไม่กี่พัน ได้คนดี ๆ อย่างภาคิน แม่ก็หมดหวัง”

“ถ้ารักจริงก็ให้เขารอซี” พ่อยังคงค้านด้วยความห่วงลูกสาว “อีกสองปี มันจะนานสักแค่ไหนทีียว เรียนมาครึ่งทางแล้ว ทั้งเปล่านั้นเสียดาย”

แม็กก็คัดค้านเสียงแข็งอยู่เช่นเดิม

“พ่อก็ ของพรรคนี้จะให้เขามารออยู่ได้ไง เพื่อผู้หญิงอื่นมาโอบเอาไปกิน ลูกเราก็คอด ผู้ชายดีเท่านี้ มันหาได้ง่ายๆหรือ”

ออรยานีในเวลานั้นหมดกะจิตกะใจจะเรียนไปแล้ว มองเห็นภาคินเป็น... ไม่ใช่แค่เขอนไม้...แต่เป็นเรือสำราญลำใหญ่ลอยมาพร้อมด้วยชูชีพ ขณะหล่นลอยคอตะเกียกตะกายอยู่ในน้ำ หล่นจิ้งจวมห้วงชูชีพโหนตัวขึ้นจากน้ำไปอย่างไม่ไร้ร่อง

วิมมารู้เรื่องเมื่อภาคินบอกเขาหน้าตาเฉยๆว่า

“มาเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวให้หน่อยนะ”

ความรักระหว่างภาคินกับออรยานีเกิดอยู่ใต้จุมูกของวิมนี่เอง แต่เจ้าตัวก็ไม่รู้จนแล้วจนรอด เพราะมีวสันตฤกษ์อยู่กบกิจกรรมมหาวิทยาลัย มีสาวอื่นๆ ผ่านเข้ามาแล้วผ่านออกไปแทบไม่ซ้ำหน้า ภาคินเองก็เก็บเรื่องนี้เอาไว้เป็นเรื่องราวส่วนตัวอย่างมิดชิด เขาไม่อยากจะให้ญาติพี่น้องกลายเป็นคู่แข่งโดยไม่จำเป็น

“ฮ้า! จะแต่งแล้วหรือพี่คิน” วิมหั้วเราะร่า จับมืออีกฝ่ายเขย่าอย่างตลกตลก “คนไหนล่ะ พี่วรวรรณ ลูกสาวของหุ่นส่วนไซ้ไหม”

“ไม่ใช่”

“นั่นคนที่ลุ่มบุญชัย...” เขาหมายถึงบิดาของภาคิน “ทำให้แน่ๆเลย ซื่ออะไรนะ ผมลืมาแล้ว”

“ไม่ใช่อีก” ภาคินยิ้มที่มุมปาก “คนนี้แกรู้จักดี”

วิมเริ่มเอะใจเมื่อเห็นสีหน้ายิ้มๆของอีกฝ่าย

“จะปรี๊ดจักได้ไง ผมก็มีแต่เพื่อนๆรุ่นเดียวกัน”

“ออรยานีไงล่ะ”

เวลาล่วงผ่านมานานเกือบสามสิบปี วิมยังจำได้ว่าเขาหงายหลังผล็องลงไปบนโซฟาเอาจริงๆด้วยอาการนี้ไม่ถึง มีแรงกระแทกแผ่วๆ ณ ที่ใดที่หนึ่งแล่นตรงเข้ามาที่หัวใจ

ตอนนั้นเขายังไม่รู้ว่ามันคือแรงอะไร จนกระทั่งเจอแรงชนิดนี้กระทบขึ้นมาอีกในหลายครั้งหลายโอกาส ล้วนมาจากผู้หญิงคนเดียวกันทั้งหมด เขาจึงเริ่มเข้าใจว่า...แรงกระทบนั้นชื่อว่า

‘ใจหาย เสียดายเจ้า’

เสียดายว่า ดอกไม้งามที่เขาเคยหมายตาแต่ไม่เด็ด เพราะระอาหนามแหลมรอบตัวมัน บัดนี้มีผู้ชายอีกคนหนึ่งสามารถลิดหนามออกได้ทั้งหมด แล้วเด็ดดอกไม้ นั้นไปครอบครอง อย่างที่เขาไม่มีโอกาสจะทำ

ร่างของอรยานีและเพชรร้อยลัษหายเข้ามาได้อาคารแล้ว วิมจึงผลจากหน้าต่างเปิดประตูห้องประชุมออกไปที่ทางเดิน ตรงไปที่ลิฟต์ เพื่อลงไปต้อนรับทั้งสองคน

เพชรร้อยไม่ค่อยจะเหยียบย่างเข้ามาในบริษัท ทั้งๆ พ่อและน้องก็อยู่ประจำที่นั่น ถ้าไม่จำเป็นแล้วหล่อนหลีกเลี่ยงที่จะเข้ามา ตลอดจนไม่ปรึกษากับเพื่อนฝูงถึงสินค้าหลักของบริษัท แม้ว่ามันทำเงินให้ครอบครัวอย่างเป็นกอบเป็นกำก็ตาม

พลอยรุ่งเคยค่อนข้างแค้นพี่สาวในเรื่องนี้หลายครั้ง เอยขึ้นมาที่ไรก็ลงเอยด้วยการเป็นปากเป็นเสียงกัน ที่เล่นทีจริงตามประสาพี่น้อง

“ทำไมวะ เป็นไง มันก็สินค้าถูกกฎหมาย ไม่ใช่ของเถื่อน ไม่ใช่ของปลอมนะเพี้ย ที่ไหนๆก็วางขายกันเปิดเผย มาอย่าหา...ไร”

“เธอไม่อายก็ไม่อายไปคนเดียวดิ จะให้ฉันเซ็ดหน้าบอกใครๆเหมือนเธอฉันทำไม่ได้ จะให้แบกกล่องเอาไปแจกเพื่อนฝูงอย่างเธอทำ ฉันก็ทำไม่ลงเหมือนกัน”

“ไม่ต้องแบก ไม่ต้องแจกก็ไม่มีใครว่าไร” น้องสาวลอยหน้าเถียงจocos

“ไอ้ตังค์ที่ใช้ทุกเดือนมันมาจากไหนล่ะ เกลียดของแต่ไม่เกลียดตังค์ คำเรียกอะไรนะ...อ้อ! เกลียดตัวกินไข่ รุ้มัยไข่ตัวอะไร...”

เพชรร้อยร้องกรีด

“ทุเรศ...บ้า! พุดออกมาได้ หาวาฉันเป็นตัวนั้น คอยดูนะ...”

ลงเอยด้วยพี่สาวไปฟ้องอา แทนที่จะฟ้องพ่อ เวลาลูกสาวสองคนทะเลาะกัน พ่อไม่รู้จะเข้าข้างคนไหน ก็หาทางออกด้วยเสียงหัวเราะอย่างไม่เอาใจใส่ แถมท้ายสั้นๆ

“เรื่องบ้าๆยังงี้ไปฟ้องเจ้าวิมดีกว่ามั้ง อาฉันไม่รู้จักโต พอกับหลาน”

เพชรร้อยเป็นหลานสาวคนโปรดของอา ผิดกับพลอยรุ้งที่มีเรื่องขัดคอกับวิมเป็นประจำ สิ่งใดที่อาวิมไม่ชอบในตัวเพชรตรงข้าม สิ่งเหล่านั้นก็เรียงรายเข้าแถวมาอยู่ในตัวหลานสาวคนเล็กอย่างครบถ้วน

เขาไม่ชอบผู้หญิงแข็ง ท่าทางกระโดดกระเดกเหมือนผู้ชาย ไม่ชอบผู้หญิงเถียงคำไม่ตกปากด้วยสำนวนกวนประสาท ไม่ชอบผู้หญิงที่ไม่รู้จักงกกาแพหาของว่าง หรือแหย่กว่านั้นคือไม่ชอบทำกับข้าวให้ผู้ชายกิน ไม่ชอบอะไรอีกหลายอย่างที่รวมอยู่ในคำว่า ‘ผู้หญิงเขาไม่ทำกัน’

ในเมื่อเพชรร้อยตรงกันข้ามหมดกับสิ่งเหล่านี้ หลานสาวคนนี้จึงเป็นหลานสุดที่รักของอาแต่ผู้เดียว

อย่างวันนี้ พอแม่ลูกมาถึงตัวอาคารบริษัท เพชรร้อยก็เห็นอาวิมก้าวออกมาจากลิฟต์พอดี เพื่อจะมาต้อนรับ

“ยังไม่มีคนมาเลย อร เพชรจำ เลิกทำหน้าที่จ้อยซะที ยังไงอาก็ยังอยู่ทั้งคน”

วิมส่งท้ายคำพูดด้วยการสวมกอด กตศิระชะแนบว่าเขา ลูบไล้เส้นผมอย่างทะนุถนอมราวกับเพชรร้อยยังอายุหกขวบไม่เปลี่ยนแปลง หลานสาวก็ไม่ขัดขืนแต่อย่างใด ทำทีเต็มใจเหมือนหล่อนยังเป็นเด็กน้อยอยู่เช่นเดิม

อรยานี้จ้องอย่างซัดตา อดไม่ได้ก็รั้งแขนลูกสาวออกมาจากวงแขนของอาถามว่า

“ไม่มีคนมาเลยหรือ พลอยล่ะ”

วิมทำท่าเหมือนเพิ่งนึกได้ว่าหลานสาวคนเล็กมีตัวตนอยู่เหมือนกัน ไม่ใช่
อากาศว่างๆ เขาก็เลยตอบว่า

“อ้อ! พลอยมาแล้ว”

อหรยานีอดยิ้มไม่ได้ พอหยุดยิ้มก็นิ้วหน้าเล็กน้อย เหน็บว่า

“พูดราวกับพลอยไม่ใช่คน”

วิมหัศจรรย์ะ สวนมาทันควันเช่นกัน

“ก็ไอ้พลอยมันเป็นเทวดาของแม่มานานแล้วนี่ ไปกันเถอะเพชร”

เขาโอบแผ่นหลังหล่อน พาเดินเข้าไปในลิฟต์ แต่ไม่ลืมเว้นจังหวะให้
ผู้เป็นแม่เดินเข้าไปก่อน

อหรยานีใช้สายตาเตือนวิมให้เลื่อนมือออกจากแผ่นหลังลูกสาวเธอเสียที่
วิมก็ดูออก เขาหัวเราะในลำคอ เมื่อทำตามคำสั่งจากสายตา เปลี่ยนเป็นซุกมือ
ลงในกระเป๋ากางเกง ผีวปากเบาๆ อย่างไม่รู้ไม่ชี้

เพชรร้อยเข้าใจท่าทีของแม่ดี แม่เห็นว่าหล่อนเป็นสาวใหญ่เกินกว่าจะ
คลุกคลีถึงเนื้อถึงตัวกับอาวิมได้เหมือนตอนเด็ก ๆ อีกแล้ว

เมื่อเพชรร้อยยังเล็ก หล่อนเคยปีนขึ้นนั่งตักวิม กอดคอเขา หรือแม้แต่
ชี้หลังเขาอย่างสนิทชิดเชื้อ ในสายตาสาวน้อยตัวจ้ว อาวิมคือเจ้าชายในหนัง
การ์ตูนเรื่องโปรดของหล่อนไม่ผิดเพี้ยน เป็นชายหนุ่มโปร่งเพรียว หน้าตา
หล่อเหลา มีรอยโกนเคราใหม่ๆ เขียวจางๆ เด่นชัดอยู่บนผิวนวลสะอาด ตาดำ
ใหญ่เปล่งประกายพรวรับกับประกายฟันขาวเรียบน่าอัศจรรย์ มีเขี้ยวเล็กๆ ทำให้
ดูเก๋ไม่ซ้ำแบบใคร

หล่อนยังเคยบอกเขาด้วยซ้ำไปว่า

“อาวิมรอเพชรโตก่อนนะคะ”

“รอ” ที่ว่าก็คือรอเป็นเจ้าสาว เพราะตอนนั้นวิมยังเป็นหนุ่มเนื้อหอม ไม่มี
ท่าทีเด็ดร้อนน่าวายากจะสะลอสัด ทั้งๆ มีข่าวลงหน้าข่าวสังคมเคียงคู่กับชื่อสาว
คนโน้นคนนี้เกือบทุกสัปดาห์

วิมระเบิดหัวเราะออกมาลั่นห้องเมื่อได้ยิน อุ้มหล่อนชูขึ้น เหวี่ยงร่าง
บอบบางหมุนไปรอบๆ เหมือนจับคู่เต้นรำ

“ต้องยังงี้ซี เจ้าสาวตัวจริง งั้นอาจจะรอคนสวยของอา”

แต่อาวิมก็ไม่ได้รอหล่อน เขาแต่งงานในอีกไม่ถึงหนึ่งปีหลังจากนั้น เพชรร้อยตื่นตื่นนักหนา หล่อนเลือกชุดสีชมพูบานพวยวาระขอเท้า เข้าสู่คันทับแต่งโบสถ์ผมไปจนรองเท้า เพื่อไปร่วมงานวิวาห์ ทำหน้าที่ส่งของชำร่วยให้แขก

หล่อนได้แต่งชุดสวยไปร่วมงานวิวาห์ของเขาอีกสองครั้ง ครั้งที่สองเมื่อหล่อนขึ้นชั้นมัธยมปลาย ครั้งสุดท้ายเมื่อเพชรร้อยอายุยี่สิบสองปี เพิ่งกลับมาจากอังกฤษ

ครั้งนั้น หล่อนเดินเข้ามาในชุดราตรีหรูจากอังกฤษ ตลบผมขึ้นไปขมวดไว้บนศีรษะเพื่ออวดลำคอเรียว เปลือยไหล่ตลอดจนลำแขนขาวผ่อง อาวิมแต่งทักษิโศดสุดหรูตามแบบฉบับเจ้าบ่าวยืนต้อนรับแขกอยู่หน้างาน กระวีกระวาดผลจากเจ้าสาวเข้ามาทางแขนสวมกอดหล่อนแน่น ต่อหน้าแขกเหรื่อที่มองตาค้างไปตามๆ กัน

“เพชร! ดีใจเหลือเกินที่มา”

เจ้าสาวยืนงงหน้าคิดว่า เพิ่งจะมาคลายได้เมื่อเจ้าบ่าวแนะนำว่า

“หลานพี่เอง ลูกสาวพี่ภาคิน เห็นมาตั้งแต่เกิด”

เพชรร้อยมีโอกาสพบภรรยาคนที่สามของอาวิมอีกหลายครั้ง แม้ว่าพูดจาปราศรัยกันดี แต่ก็ไม่เคยสนิทกันได้สักครั้งเดียว สายตาผู้หญิงคนนั้นไม่เคยพ้นจากความหวาดระแวงทุกครั้งที่สาว ๆ คนไหนเนียนเข้าไปใกล้สามีหล่อน ส่วนอาวิมเองก็ไม่รู้ตัว...หรือรู้ก็ทำเป็นไม่รู้ เขาก็ยังคงครีครั้นเฮฮา ขี้เล่นตามประสาผู้ชายอารมณ์ดีอยู่เสมอ

เพชรร้อยไม่แปลกใจเลยเมื่ออาวิมกลับเป็นโสดอีกครั้งในอีกสามปีต่อมา พร้อมกับประกาศว่า

“พวกกันที่ ผมเป็นคนไม่มีโชคเรื่องแต่งงาน จากนั้นไม่คิดจะแต่งงานกับใครอีกแล้ว”

อาวิมทำตามที่เขาพูดจริงๆ คือไม่แต่งงานกับใครอีกนับแต่นั้น แต่ก็มิได้หมายความว่าเขายึดตามลำพังไม่เกี่ยวข้องกับใคร ตรงกันข้าม เจ้าตัวมีสาว ๆ ข้างกายแทบไม่ซ้ำหน้ากันอยู่เสมอ แต่ละปีผ่านไป ยิ่งอายุวิมมากขึ้นเท่าใด สาว ๆ

หน้าใหม่ก็อายุน้อยลงเป็นปฏิภาคต่อกันมากเท่านั้น

พลอยรุ่ง น้องสาวคนเดียวของเพชรร้อยเคยเชื่อว่า

“โห! อวิม ถ้ากราฟอายุยังดังลงเรื่อยๆยังงี้ อีกปีสองปีอวิมจะเจอข้อหา
พรากผู้เยาว์แล้วนะฮะ”

อวิมไม่ได้ระเบิดเสียงหัวเราะ เขาทำหน้าครึ้มครึ้มบึ้ง เอื้อมมือไป
เชกหัวอีกฝ่ายค่อนข้างแรง

“ไ้อ้บ้า นี่แน่ะ! ปากเสียนัก”

ใครๆก็ดูออกว่าอวิมลำเอียงรักพี่สาวมากกว่าน้องสาวอย่างเห็นชัด แต่
พลอยรุ่งก็ไม่ได้เดือดร้อน

“ดี จะได้ไม่ต้องเกรงใจ แลกหมัดซัดกันได้สบายหน่อย”

เมื่อเดินออกจากลิฟต์ เพชรร้อยเหลือบมองวิมอย่างชื่นชม หุ่นโปรงเปรียว
ดวงหน้าสดชื่นไร้ริ้วรอย เว้นแต่เวลายิ้ม มองใกล้ๆจึงจะเห็นเส้นปลายหางตา
ผุดขึ้นบางๆหลายเส้นด้วยกัน แต่มันก็ถูกกลบเกลื่อนไปได้ด้วยรอยยิ้มขี้เล่น
เหมือนเด็กชนๆ มีเสน่ห์ตึงใจเท่าที่ชายในวัย...

เออ!...จริงซี จนป่านนี้เพชรร้อยก็ยังไม่รู้เลยว่าอวิมของหล่อนอายุเท่าใด
กันแน่

รู้แต่ว่าตั้งแต่หล่อนจำความได้ เขาก็เป็นชายหนุ่มหล่อเหมือนเดี๋ยวนี้นี้
และก็คงจะดำรงความเป็นหนุ่มหล่อแบบนี้ไปจนหล่อนเองเป็นฝ่ายแก่ชราไปก่อน
ก็เป็นได้